

«Όσοι πιστεύουν ότι θα επιβάλλουν τον νόμο της ζούγκλας στα Πανεπιστήμια, ας το μάθουν μια για πάντα και να το βάλουν καλά στο μυαλό τους: άλλο χώρος μάθησης και άλλο χώρος καταλήψεων. Η νομιμότητα θα επιβληθεί επειδή το θέλει ο ελληνικός λαός, αυτό απαιτούν οι Έλληνες φορολογούμενοι».

Αυτό δήλωσε, ανάμεσα σε άλλα η κυβερνητική εκπρόσωπος, για τις συμπλοκές ανάμεσα σε φοιτητές και ΜΑΤ έξω από το κτίριο της Νομικής στις 13 τρέχοντος.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το πόστο του κυβερνητικού εκπροσώπου είναι από τα πιο άχαρα, πιο βεβαρημένα επαγγέλματα. Είτε πιστεύεις αυτά που πρέπει να πεις, είτε όχι.

Σχολιάζω την παραπάνω δήλωση της εκπροσώπου όχι για να συμφωνήσω ή να διαφωνήσω με το περιεχόμενο της, ούτε να αφήσω αιχμές για το στιβαρό και αποφασιστικό ή δήθεν αποφασιστικό ύφος της δήλωσης. Σε αυτή τη θέση αυτά πρέπει να λες, έτσι πρέπει να τα λες. Δεν νοείται διαφορετικά. Ο ρόλος είναι αυστηρός και προκαθορισμένος. Το αν ταιριάζει, το ύφος, η φάτσα, το σουλούπι του κάθε εκπροσώπου με το ρόλο είναι άλλο θέμα.

Το κάνω θέμα όμως για τις δύο τελευταίες λέξεις της: *«Έλληνες φορολογούμενοι»*

Μέχρι χτες την ακούγαμε τη λέξη «φορολογούμενος» σε παραγωγές του Hollywood, όπου ο καλός κρατικός λειτουργός έπρεπε να κάνει χρηστή διαχείριση των χρημάτων που έφταναν σε αυτόν μέσω της φορολογίας. Οι παραγωγοί των κινηματογραφικών ταινιών, μας δείχνουν σχεδόν πάντα την πίεση, το άγχος που τους διακατέχει προκειμένου να είναι όλα σωστά και διάφανα. Αυτά στο πανί, στην πραγματικότητα δεν είμαι σε θέση να ξέρω πως γίνεται στην άλλη άκρη του Ατλαντικού.

Στα καθ' ημάς όμως, αυτή η χρήση της λέξης «φορολογούμενος», αντί της λέξης «πολίτης», δείχνει διάφορα. Όπως την πρόθεση της πολιτείας να φέρει το παιχνίδι στα μέτρα της σε όρους πια απολύτως οικονομικούς. Έτσι, είσαι πρώτα φορολογούμενος και μετά πολίτης, αντιστρέφοντας βασικές έννοιες της πολιτικής ορολογίας, καθώς ο όρος πολίτης είναι κατά κάθε άποψη οικουμενικότερος. Ακολουθως και αφού έχει επιβάλλει μια άνευ

προηγούμενου φορολογική πολιτική που συχνά φθάνει στα όρια της τρομοκρατίας με την απειλή δημεύσεων, σου υπενθυμίζει ότι είσαι προτίστως φορολογούμενος και δεν μπορεί δέκα παλιόπαιδα να σου γκρεμίζουν, καίνε, καταστρέφουν αυτά που πληρώνεις.

Εκφραζόμενο όλο τούτο, από μια άλλη οπτική γωνιά, από έναν πολίτη ηλικιακά νεότερο, άρα με περισσότερη επιθυμία για αλλαγές και διεκδικήσεις με την κατάλληλη υποστήριξη και αντίστοιχα επιχειρήματα, μπορεί να φτάσει και στον χαρακτηρισμό της διχαστικής πολιτικής. Ο τόπος εξάλλου έχει βαθιά εμπειρία σε παρόμοιες τακτικές.

Καταστρέφουν λοιπόν, μας λέει η ανακοίνωση αυτά τα παλιόπαιδα, ότι πληρώνεις, ή μήπως ότι που δεν πληρώνεις πια; Κυρίως διότι δεν έχεις τη δυνατότητα. Για αυτό και τα 71,5 δισ. ευρώ (και μέχρι να τελειώσει η ανάγνωση του παρόντος σίγουρα κάτι περισσότερο) ληξιπρόθεσμες οφειλές, παρά την ασφυκτική πίεση των προσωποκρατήσεων και των κατασχέσεων. Έγινε και ότι έγινε με το φιάσκο των 100 δόσεων και τα αδιέξοδα μοιάζουν να μεγαλώνουν έτι περαιτέρω.

Σε ότι αφορά για την επέτειο που πλησιάζει και που όπως τόσα άλλα, έχει επίσης την ιδιότητα να διχάζει, θα τα πούμε σε 48 ώρες.